

Τριᾶντα Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Τριᾶντα Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 27 Ἰουνίου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 77

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἑπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
 ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρολεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αιμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Ὅταν ὁ Ράλφος χάριν τῶν ἑορτῶν ἐπέστρεφεν οἴκαδε, τόσῳ αὐτός, ὅσῳ καὶ ἡ Ἐδίττη, κατ' ἀρχὰς μὲν εὐρίσκοντο πολὺ στενοχωρημένοι, ἀλλὰ ταχέως παρακάμψαντες τὴν τοιαύτην δύσφορον θέσιν, ἀφίεντο εἰς τὰς φιλόφρονας οἰκειότητας τῶν ἀγγῶν καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν καρδιῶν, ποιοῦντες διεξοδικούς περιπάτους ἐν μέσῳ ὁσῶν καὶ πεδιάδων, ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας· αἱ συντομοὶ καὶ βραχεῖαι αὐταὶ ὥραι παρεῖχον εἰς αὐτοὺς ἀνεκφραστον γοητείαν, καὶ ἐμέτρων μετὰ θλιβερᾶς ἀνησυχίας τὰς ἐβδομάδας καὶ τοὺς μῆνας, οἵτινες παρενεβάλλοντο.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ χάριτες καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνεψιὰ ὑπέσχετο πρὸς τὴν μᾶμμη, δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰς προσδοκίας ταύτης. Ὡς ἐκ τῶν πρὸς τὴν Βέρθαν ὑποχωρήσεων τῆς γραίας κυρίας, ἡ πρὸς ἐκείνην ἐξουσία ταύτης ἐξεμηδενίσθη, τεθείσης ὡς ἀρχῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς νέας. Ἡ μᾶμμη εὕρισκε χιλιάς προφάσεις διὰ νὰ αὐταπατάται, παροῶσα τὰ μεγάλα ἐλαττώματα καὶ τὰς μεγάλας ἰδιοτροπίας τῆς Βέρθας, ὑπερφηρανευομένη μάλιστα διὰ τὸ ζωηρόν, τὸ πνευματώδες, τὸ σαρκαστικὸν καὶ τὸ ὀητικὸν τοῦ χαρακτῆρός της.

— Ὅταν ἡ ἀνεψιὰ μου ἐρασθῆ, ὁ ἔρωσ ἐκείνος ἔσεται μέγα πάθος, ἔλεγε πάντοτε ἡ γραία κυρία.

Ἡ Ἐδίττη ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ συχναῖζῃ παρὰ τῇ παιδικῇ της φίλῃ, ἀναγκαζομένη πολλάκις τρόπους σκληροὺς νὰ ὑπομένῃ, σπανίως δὲ γλυκεῖς. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν

ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἡ εὐπροσήγορος κόρη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ράλφου;

Ἄν καὶ ἡ Ἐδίττη ἀπροθύμως μετέβαινε συχναῖζις εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ μήτηρ της πρὸς τοῦτο τὴν παρώτρυνε, συχνότερον ὅμως παρὰ ταύτης ἀπεστέλλετο κατόπιν τῆς ἀφιξέως ὠραίου τινὸς νέου, Τασίλλου καλουμένου, υἱοῦ ἐμποροῦ τινός, ἐλθόντος λόγῳ μὲν ὅπως ἐπισκεφθῆ φίλον τινὰ τοῦ πατρός του, πράγματι δέ, ὅπως ἐλέγετο, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πλουσίαν σύζυγον. Τῷ εἶχεν ὑποδειχθῆ ἡ Βέρθα ὡς μία τῶν καλλίστων, καὶ, ὅτε κατὰ πρώτην φορὰν εἶδε τοὺς μέλανας καὶ σπινθηροβόλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, διενόηθη ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ ἐρασθῆ αὐτῆς. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βέρθαν παρήγαγεν ἐντύπωσιν τινα τοῦ εὐχαρι τοῦ Τασίλλου, καὶ μολοντοῖ ἐδείκνυεν ὅτι περιέπειζε τὴν ἐπιτετηδευμένην κομψότητα τοῦ νέου, ἐπωφελεῖτο οὐχ ἦττον πάσης εὐκαιρίας, ὅπως ἴδῃ αὐτόν, καὶ συναντῶμενον τὸ πρόσωπον τῆς κόρης ἠρυθρία.

Ἡ παρουσία τοῦ Τασίλλου εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὸν νοῦν τῆς μητρός τῆς Ἐδίττης ἰδέας καὶ σχέδια· καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἡ θυγάτηρ της δὲν ἦτο παντῆ ἄσχημος, ἤρχισε περὶ πολλοῦ νὰ ποιῆται τὸν καλλωπισμὸν της, εἰς τρόπον ὅστε νὰ καταφαίνηται ἡ φυσικὴ χάρις καὶ κομψότης τῆς νέας, ἥτις μὴ ὑποπτευθεῖσα τοὺς κρυφίους διαλογισμοὺς τῆς μητρός ἐδέχετο νὰ μεταβαίνῃ σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τῆς Βέρθας. Ἐκεῖ ὅμως συχναῖζις εὐρίσκετο εἰς ἀνησυχίαν, διότι πολλάκις ὁ Τασίλλος, ὁστις ἀπὸ τινος εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν φίλην της, παρετήρει αὐτὴν μετ' ἀσυνήθους ἐπιμονῆς. Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσε τοῦ Τασίλλου κρυφίως ζητοῦντος ἀπὸ τὴν Βέρθαν πληροφορίας τινὰς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνόησεν ὅτι παρίστατο ὡς κόρη, ἥς ἡ μήτηρ ἔνεκεν ἀνεπαρκείας τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀπέστελλεν αὐ-

τὴν ἄλλοτε εἰς τὸν ἕνα, ἄλλοτε εἰς τὸν ἄλλον γνώριμον, ἵνα ζητήσῃ τροφήν, ἀναμένουσα τὴν κατάλληλον ἡλικίαν, ὅπως εἰσαγάγῃ τὴν κόρην εἰς τι μοναστήριον.

— Δυστυχῆς κόρη! ἀνέκραξεν ὁ Τασίλλος, παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκφράσεως συμπαιθείας καὶ τρυφερότητος.

Ἡ Ἐδίττη ἐνόησε τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἥτις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ δακρύσῃ, καὶ ὅτε μόλις τῇ ἐδόθη εὐκαιρία, ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ πρὸς τὴν μητέρα της τὰς ὀητικὰς ἐκείνας λέξεις, δι' ὧν τοσοῦτω σπληνῶς εἶχον πειράξει αὐτήν.

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ με παρακινήσῃς νὰ μεταβῶ ἐκεῖ... Ἐ;

Ἡ μήτηρ ὅμως δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης, ἐσυμβούλευσεν αὐτῇ ὑπομονή, καὶ νὰ μὴ ὀδῶσῃ σπουδαιότητα εἰς τινὰς ἀναξίους ὑπαινιγμοὺς ἐκφερομένους ἀπὸ κακόβουλα στόματα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἐδίττης ἀπῆλθε καὶ ὁ Τασίλλος, ἡ δὲ Βέρθα μείνασα μόνῃ ἐπλησίασεν εἰς κάτοπτρόν τι, καὶ βλέπουσα ἐν αὐτῷ τοὺς κατοπτριζομένους τοῦ προσώπου της χαρακτῆρας, σχεδὸν μηχανικῶς ὑπετονθόρισε λέξεις τινὰς, ἀπόρροιαν ἰδέας τινὸς κατεχούσης τὴν κεφαλὴν αὐτῆς:

— Δοκίμῳ εἰμὶ κακὴ γόσησα... ἡ γλῶσσά μου εἶναι ἠκονημένη οἰκὴν ξυροῦ... ὁ χαρακτῆρ μου ἔχει τι τὸ ἀλαζονικόν καὶ τὸ ὑπερήφανον τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐπιμονῆς... τοῦναντίον ἡ Ἐδίττη εἶναι ὠραία, πρᾶος ὡς πρόβατον, καὶ εἶναι τόσῳ ἀνόητος, ὅστε νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν χαρὰν ἐν μέσῳ οἱ ἀσὸῦ ποτε ἀπαθείας... δυστυχῆς κόρη!... καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ φθονῶ τὴν ξανθὴν βοστρυχῶδη κόμην της, ἐνῶ ἡ ἰδική μου εἶναι μέλαινα καὶ τραχεῖα ὡς ἡ τοῦ ἵππου... ἄλλως αὕτη παρ' ὅλων ἀγαπάται, διότι ἀδιαλείπτως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς πλανᾶται τὸ ναί, ἐνῶ ἐγὼ παντοτε λέγω: ὄχι, ὄχι, ὄχι...

λοιπόν και ἐγὼ ἀπὸ τῆς αὔριον δὲν θέλω προφέρει ἄλλην λέξιν, εἰμὴ τὸ ναί.

Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βέρθας ἠθέτουσαν τὴν καταφατικὴν ἔκφρασιν, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σαρκαστικῆς ἢ τραχεῖα φράσις καθίστα καταφανὲς τὸ ἀληθὲς βάθος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων της.

Ὁ Τασίλλος ὠμίλει μετ' αὐτῆς, ὀλίγον δὲ μετὰ τῆς Ἐδίττης, ἀλλ' ὅτε ἔστρεφε τὸν λόγον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ αἱ λέξεις ἐξέφραζον ἀμέσως τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν του, καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν διέλαθε τὴν Βέρθαν, ἥτις κατελαμβάνετο ὑπὸ θυμοῦ καὶ ζηλοτυπίας.

Ἐνῶ διεδραματίζοντο αἱ οἰκογενειακαὶ αὐται, ὡς εἶπεν, σκηναί, αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, ὁ Ράλφος, ὅστις εἶχεν ἤδη διανύσει τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον πρὶν ἢ χειροτονηθῆ, ὅτε διὰ παντὸς θὰ ἀπεχωρίζετο τοῦ κόσμου τούτου, ἀπεφάσισε τῇ προτροπῇ τοῦ ἐπισκόπου νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, ὅπως διαυγέστερον ἐπισκοπήσῃ τὴν κλίσιν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῆ. Ἐπρόκειτο νὰ προχειρισθῆ διάκονος, χειροτονία ἐν ἔτος προηγουμένη τῆς τοῦ ἱερέως.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηκονίσωμεν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν, ὑπ' ἧς κατεδιβρώσκετο ἡ Ἐδίττη, τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον της. Ἄμα πληροφορηθεῖσα τὴν ἔλευσίν του, ἡ καρδιά της ἐπάλλε σοφῶς, λυπηρὰ προαισθανομένη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ καταστῆ δούλος τοῦ Κυρίου. Τὸ ἔσπερας ἐκεῖνο δὲν ἠμέλησε νὰ μεταβῆ εἰς τῆς Βέρθας, ριγοῦσα ὡς αἰκία ἢ θύρα ἠνοιγέτο, ὅπως εἰσέλθῃ ἐπισκέπτῃ τις, καὶ τείνουσα οὐς ἀδιάφορον εἰς τοὺς χαιρετισμούς τοῦ Τασίλλου πρὸς τὴν Βέρθαν, ὡς πρὸς τὸ σέβας ὀηλονότι, ὅπερ αὕτη ἔδει νὰ δεικνύῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, φέροντα τὴν στολὴν τοῦ ἱερέως.

Ὅταν τέλος εἰσῆλθεν ὁ Ράλφος, διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν κόρην. ὑπομειδιῶν αὐτῇ καὶ τείνων τὴν χεῖρά του· ἀλλὰ μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν συνητηθήσαν, τὸ μείδιμα ἐσβέσθη ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Ράλφου, τῆς χεῖρός τῆς Ἐδίττης σπασμωδικῶς ὑποτρεμούσης ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν ἐκεῖνου. Ὁ Τασίλλος παρετήρη μετὰ προσοχῆς ἀμφοτέρους ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀναζητῶν δὲ τὰ μύχια αὐτῶν αἰσθημάτων συνωφρυστοῦ ὑπὸ δολίας συστολῆς· ἡ Βέρθα ἐγέλα περιχαρῶς.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη, δὲν τὸν γνωρίζεις πλέον, Ἐδίττη;

— Ἐγὼ!... ναί — Ὁχι, ἀλλὰ ναί βεβηχίως, ἀπήντησεν ἡ νέα ἔχουσα πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὸν παιδικὸν της φίλον.

— Μήπως τὸν φοβεῖσαι;

— Ὡ! ὄχι... ἀπήντησε στενάξασα, τὸν ζηλεύω.

— Ἐχεις λοιπὸν πράγματι κλίσιν πρὸς τὸν ἱερατικὸν βίον; ἠρώτησεν ὁ Τασίλλος μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος.

— Ναί. Ἀπὸ τίνος καιροῦ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ πεποιθήσίς μου ὡς πρὸς τοὺς πόθους τῆς Ἐδίττης δὲν ἦτο ἐσφαλμένη... Ἐν τούτοις ἠθέλον στοιχημα-

τίσει, ὅτι ποτὲ δὲν θέλει πραγματοποιήσῃ τοῦτο, ἐνῶ ἐγὼ μὲ ὄλας τὰς κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου ἐναντίας ἰδέας μου, τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ συμβῆ καὶ γίνω μοναχῆ.

— Διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐναντίας ἰδέας σου, προσέθηκεν ὁ Τασίλλος μειδιῶν, οὐδὲν ἔχνος ἀμφιβολίας μοι μένει, ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ὑπόθεσίν σου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ ἐκφρασῶ τὴν δυσπιστίαν μου.

— Ἐχετε ἄδικον... εἰς τὸ βιβλίον τοῦ μέλλοντος οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ, καὶ ἴσως ἠδύναντο περιστάσεις τινές, τίς οἶδεν, ἀπάτη, λύπη ἢ διάφευσις προσδοκίας τινός μὲ κάμωσι νὰ ἀλλάξω γνώμην... Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀρκετὴν ὑπομονὴν διὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰς βασιάνους τρομερᾶς φυλακῆς, χωρὶς νὰ μεμφιμοιρῶ καὶ ρίψω εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰ μελαγχολικὰ βαυκαλισμάτά μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ταιαύτης λυπηρᾶς καὶ ἀπελπιστικῆς ἀποφάσεως, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ράλφος.

— Εἰς τὴν μελωδικὴν συναυλίαν τῆς ζωῆς τῶν προσευχῶν καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως μήπως εὐρές τι τὸ μὴ ἀρμονικόν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Ράλφος, ἡ ψυχὴ μου μετεωρίζεται πάντοτε ὑπ' ἐξάψεως εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἱερότητος τοῦ καθήκοντος, εἰς ὃ ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου...

Ἢῖτα μετὰ βραχὺν δισταγμὸν παρατηρῶν τὴν Ἐδίττην ἐπανέλαβε μετὰ μεγαλειότητος εὐσταθείας:

— Ναί, θὰ μείνω πάντοτε πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον μου, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ χύσω τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου...

— Τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ, πρὶν χύσης τὸ αἷμά σου, δὲν μεταβαλῆς γνώμην;

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα

[Συνεχεται]

— Ἀλλὰ πῶς φαίνεται τώρα;

— Ἐ! ἔχει καὶ πράγματα ποῦ δείχνουν πῶς εἶναι καλά, εἶναι καὶ ἄλλα ποῦ σὲ φοβίζουν· ἀργότερα θὰ δεῖξῃ.

— Καὶ τὰ γεώμηλα;

— Καὶ αὐτὰ ἔτσι κ' ἔτσι· τίποτε δὲν εἶναι σίγουρο. Πρέπει νὰ πάῃ καλά ὁ καιρὸς.

— Καὶ ἦταν ἀνήμπορη ἡ θεία Χανού;

— Μάλιστα· εἶναι ἀδύνατη· ἀλλὰ ποῖος μπορεῖ νὰ εἰπῇ! καὶ τώρα δὲν εἶναι καλῆτερα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ χειρότερα.

— Εἶναι καλὸ μέρος τὸ Τρεβίλ! ὁ πρίγκηψ μάλιστα ἔλεγε πῶς θὰ τ' αὐξήσῃ.

— Ἐ, τὸ ἔλεγε, μὰ ἦταν ἄλλος καιρὸς τότε· ἔφερνε κανεὶς τὴν μιὰ ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη! τώρα ὅμως τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα.

Κύριε Βιλλωδαί, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ θὰ εἰπῆς κανένα καλὸ λόγο καὶ γιὰ μᾶς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διευθύνετε σεῖς τὸ κτήμα, οἱ μισθῶται τάχουν κακὰ· τίποτε δὲν κερδίζουν· πληρώνουν, εἰν' ἡ ἀλήθεια, μὰ ἀπὸ τὴ σακούλα τους. Ἄν καί, σ' αὐτὸ ἀπάνω, λένε πῶς ὁ πρίγκηψ πάει μπροστὰ καὶ σκορπάει τὸν παρὰ μὲ τὰ δύο χέρια· δικὸς του εἶναι, αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλὰ καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ κουρευῆ κανεὶς τ' ἄρνι, μὰ ὄχι νὰ τὸ πουλῆ. Δὲν εἰν' ἔτσι, κύρ Βιλλωδαί; αὐτὸ μὲ πικραίνει· νάχω ἐγὼ ἕνα κτῆμα σὰν τὴν Ρόχην, καὶ ν' ἀναγκασθῶ νὰ τὸ ξεκάνω! Μὰ τί νὰ τοὺς κάνης αὐτοὺς τοὺς νέους! δὲν ἐμάθανε νὰ κάνουν οἰκονομία. Ἦρθε κάποιος κύριος νὰ ἰδῇ τὸ κτῆμα, ἕνας βαρόνος καθὼς μοῦ εἶπαν.

— Ὁ κύριος δὲ Ροζενδάλ;

— Ἔτσι κάπως τὸν εἶπαν, φαίνεται πῶς ἐδάνεισε τοῦ ἀρέντη χρήματα· εἶναι κρῖμα ν' ἀλλάξῃ κανεὶς ἀφεντικό, γιατί ξέρει κανεὶς ἐκεῖνον ποῦ χάνει, μὰ δὲν ξέρει ἐκεῖνον ποῦ θῆρη... καὶ ἂν βγῆς καὶ ἐλόγου σου, ἄ, τότε θὰ ἦναι συμφορὰ γιὰ μᾶς, διότι σεῖς εἶσαθε ὁ δικαιότερος τοῦ κόσμου, κύριε Βιλλωδαί· κανεὶς ποτὲ δὲν παραπονεῖται· εἶπατα εἶσατε τόσα χρόνια εἰς τὴν Ρόχην, τὰ παιδιὰ κατόπιν ἀπὸ τοὺς πατέρας!

— Εἴμεθα ἐκεῖ πρὸ ἑκατὸν πενήκοντα ἑτῶν.

— Ὁραία ἐπιστάσια! καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἀλλάξῃ γρήγορα· γιατί τὸ παλῶν ρούχο εἶναι καμμιά φορὰ καλλίτερο ἀπὸ τὸ καινούργιο. Μὰ μὲ τὰ λόγια ἐπέραςε ἡ ὥρα πολὺ· πρέπει νὰ πάμ· ὄχι ὅτι ἔχω τίποτε ἐπάνω μου, ὄχι, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ποῖος ξέρει τί μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς! Ἐρχεσε, Μπρουνο; Καλὴν νύκτα, σύντροφοι· δοῦλός σας ταπεινός, κύρ Βιλλωδαί!

Εἶχε μόλις ἐγερθῆ τῆς τραπέζης, ὅτε ἡ νεώγη ἢ θύρα καὶ τρίτον τι πρόσωπον εἰσῆλθε.

— Μπα! νὰ ὁ κύρ Θωμάς, εἶπεν ὁ μπαρμπα Χανού, ἐνῶ ὁ νεοελθὼν ἠσπάζετο ἀλληλοδιαδόχως τοὺς δύο Βιλλωδαί. Τώρα ξεμπαρκαρίσεις; ἄ, τί θὰ ἦναι στὴ θάλασσα!

— Εἶναι καὶ εἶναι! ἡ θάλασσα ἔχει τὰ νεῦρά της σήμερα· τί καταιγίς! Σὲ κάνει νὰ τουρτουρίζης! Βρρρ!...

Καὶ ἔτρεμεν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Πάρισι νὰ περάσω δύο ἡμέρας.

— Καὶ θὰ μείνης μαζὴ μας;

— Ναί· καμμιά βδομάδα, ἔχω πάρε ἄδεια.

— Τόσον τὸ καλλίτερο! οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι εἶναι σπάνιοι καὶ χαίρετε κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, κύρ Θωμά μου· θὰ ἔλθῃς, Μπρουνο;

Καὶ οἱ δύο χωρικοὶ κενώσαντες τὰ ποτήρια των, ἔσφιγγαν τὴν χεῖρα τῶν παρακαθημένων καὶ περᾶσαντες εἰς τοὺς ὤμους των τὸ βύρσινον λαρὶον τοῦ ροπαλοῦ των, ἐξῆλθον.

— Νὰ ἕνας φιλάργυρος μὲ παρὰ, εἶπεν ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί ἅμα ἔμειναν μόνοι καὶ ὄλο παραπονιέται γιὰ τὴ φτώχεια του· ἔχει ὁ κατεργάρης κόμπο στὰ μάλλινά του τὰ καλτσούνια, ποῦ μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ τὴν Ρόχην. Ἐν τούτοις δὲν γελιέται, Ἄν-

δρέα, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του· τραβάει μπροστά ὁ πρίγκηψ σου· τὰ εἰσοδήματα εἰσπράττονται πάντοτε προκαταβολικῶς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν μετράει καλά, ἀλλ' εἶναι τόσο καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ νέος· τὸ χρῆμα τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια· ἀλλ' ἔχει εἰσοδήματα καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ σωστά του.

Ὁ πρωτότοκος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του. Ἐδυσπίστει.

— Ὅποιος εἶπε θὰ ξαναπιῆ, εἶπε, καὶ ὅστις ἐπαιξε θὰ ξαναπαιξῆ.

— Φεύγωμαι, ἠρώτησεν ὁ Θωμάς.

— Ἄς μείνωμεν ἀπόψε ἐδῶ, κάνει τόσος ἀνεμος ποῦ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ καὶ τὸ ἀμαξάκι καὶ τ' ἄλογα καὶ τοὺς ταξειδιώταις μαζῆ. Αὐρίον ἢ θύελλα θὰ ἔχῃ περάσῃ.

— Ἄς μείνωμεν, εἶπεν ὁ νέος.

— Ἄς μείνωμεν, ἐπανάλαβε καὶ ὁ ναύτης, ὅστις πληρώσας ποτήριον ρουμιού, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του, καταμέλαιναν ἤδη ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἀφ' ἧς ἐξήρχοντο νέφη καπνοῦ.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοί, καί τοι ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην ὁμοιότητα, ἧτις εἶναι συνήθης εἰς τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· εἶχον ἐν τούτοις μεταξὺ των διαφερὰν τόσῃ μεγάλην, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξέπληττε τὸν ὄροντα.

Ὁ πρωτότοκος, ὃν δι' ὀλίγων λέξεων ἤδη περιεγράψαμεν ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῶν ὑπερηφάνων Νορμανδῶν τῆς ἐποχῆς τῆς κατακτήσεως· εὐρωστος, εὐχρους, μὲ φυσιογνωμοκραστῆριαν καὶ νοήμονα.

Ἦτο ἐνδοδουμένος μὲ ἀπλότητά τινα, ἡμίαν εἰληκρινῆ, τις τῷ ἡρμοζεν εἰς ἄκρον.

Ὁ μαλακὸς πῖλός του, βαθέως καστανοῦ χρώματος, ἀπετέλει εὐάρεστον ἄρμονίαν πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην του· τὸ ἐνδύμα του, τοῦ αὐτοῦ βαθέως χρώματος, περιέβαλλεν ἀφελῶς τὸ ἠράκλειον σῶμα του καὶ ἡ ἀναξυρίς αὐτοῦ, καί τοι πλατεῖα, προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν εὐρώστων μηρῶν του, τῶν στερεῶν ὡς ἀγάλματος.

Ἦτο κολοσσός, οὐχὶ ἄμιρος ἐν τούτοις τοῦ διακρινόμενου ἐκείνου ὕφους. Ὅπερ προσφέρουσιν ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἄρμονία τῶν μελῶν.

Ἦσθάνετό τις ἀτενίζων αὐτόν, ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του ἀνθρωπὸν ἐντίμον, εἰλικρινῆ καὶ ἱκανόν, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ διαπράξῃ ἠρωισμόν.

Ὁ δευτέρος, ὁ φέρων τὴν καπνοσύριγγα, ἦτο χαμηλότερος τοῦ πρώτου καθ' ἡμυσί τοῦλάχιστον πόδα.

Ἦτο ὀμοίωζε πρὸς τὸν πρῶτον κατὰ τὸ ἐνδύμα καὶ τὰ χαρακτηριστικά, ἀλλ' ἦτο γενεοειδέστερος.

Ἐφαίνετο ὡς ἀτελής σκιαγραφία τοῦ πρώτου.

Ἦτο σχεδὸν τριακοντούτης.

Ὁ πρῶτος θὰ ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἑξ ἔτη προσβύτερος αὐτοῦ.

Ἦτο βραχὺς τὸ ἀνάστημα καὶ τετράγωνος, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, βεβυθισμένη ἐντὸς τῶν ὤμων του, ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνομαλλοῦ δέρματος. Ὁ πρωτότοκος ἦτο ξανθός, ὁ δευτέρος, πυρρόθριξ, ὁ πρῶτος εἶχε τὴν κόμην βοστρυχώδη, ὁ δευτέρος εἶχε αὐτὴν οὐλην καὶ ἀνώμαλον ὡς τὴν τῶν ἀράβων.

Εἶχεν ὀφθαλμοὺς φαιοὺς, στρογγύλους ὡς φεγγίτας καὶ προασπιζομένους ὑπὸ προεχόντων πυκνῶν ὀφρῶν δίκην γείσου· ἡ ρίς αὐτοῦ, βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος, ἔνεκα τῶν θαλασσιῶν ἀνέμων, κατῆρχετο σχιστὴ ἄνωθεν τῶν προεχόντων χειλέων του.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ κατὰ τὰ φαινόμενα ἀγρία αὐτῆ ὄψις ἦτο συμπαθής.

Τὸ αὐστηρὸν ὄμμα του καθίστατο πολυλάκις ἡδυστον, πρὸ πάντων ὅτε προσηλυτο ἐπὶ τοῦ νεωτέρου τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Οὗτος εἶχε μολίς πρὸ μικροῦ περατώσῃ τὰς σπουδὰς του καὶ τοῦτο ἐβλεπέ τις εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀγεννεῖου σχεδὸν προσώπου του καὶ ἀπὸ τῶν χαρακτηρῶν αὐτοῦ τῶν λεπτῶν καὶ εὐγενῶν, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐλυγίστου ὡς ὁ κάλαμος ἀναστήματός του, ἀπὸ τοῦ ὡς νεάνιδος χρώματος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ λευκοῦ καὶ ροδοχρόου, ὅπερ ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὸ ὠραῖον καταμέλανον χρῶμα τῆς κόμης του, καὶ ἀντέκειτο τόσον πολὺ πρὸς τὴν ἡλιοκαῆ καὶ ἐρυθρὰν ἐπιδερμίδα τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ ναύτου καὶ ἐκείνην ἀκόμη τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του τοῦ ἀγροκόμου τῶν κτημάτων τῆς Ρόχης ὁ Ἐκτό.

Ἄλλ' ἡ ἀληθῶς ἀξιοσημείωτος καλλονὴ τοῦ νεανίου τούτου ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ τοὺς δύο μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς του, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα, εὐθὺ καὶ εἰλιτρινές, προσηλυτοῦ ἐπὶ σοῦ μὲ θάρρος καὶ μὲ ἀφέλειαν εὐπατριδίου.

Ὅσον ἀνόμοιοι ἐν τούτοις καὶ ἂν ἦσαν οἱ τρεῖς οὗτοι νέοι ἄνδρες, ἦσαν οὐχ ἥττον κλάδοι τῆς αὐτῆς Νορμανδικῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἡ καταγωγὴ ἔχάνετο εἰς τὰ σκότη τῶν παρελθόντων χρόνων.

Ἀπὸ αἰῶνων ἐγνωρίζον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοὺς Βιλλῶ, τοὺς κινότερον ἢ Βιλλωδαὶ καλουμένους, ὡς καταγομένους ἐκ χωρίου τινός, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἤλκον τὸ γένος, καθὰ ἐφαίνετο, ἐκ φυλῆς κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξ εὐγενῶν καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξ ἀγροίκων καταγομένης, ἡ μᾶλλον ἐκ τυχοδιωκτῶν, οἵτινες οὔτε πτωχοί, οὔτε πλοῦσιοι ὄντες, ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσι μᾶλλον ὡς πλοῦσιοι καθὼ ἀποζῶντες ἐλεύθεροι χωρὶς νὰ ἐξαρτῶνται παρ' οὐδενός.

Μέχρις ἐκείνου τὸ ὄνομα τῶν διετέλεσεν ἀκοιλήθωτον, οὐδέποτε μέλος τῆς οἰκογενείας ταύτης κατηγορήθη ἐπὶ ἀνανδρεία ἢ ἀγενεῖα. Οὐδέποτε ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ κλέπτῃς ἢ ἀργόβιος ἢ ἄτιμος ὅπωςδὴποτε, καὶ ἡ φήμη τοῖς ἀπέδιδε πάντοτε ἐντίμους καὶ ἀξιοσημείωτους πράξεις.

Εἰς τῶν Βιλλωδαὶ διεκρίθη πολεμῶν μετὰ τοῦ Σουρκοῦφ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπασαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Πρὸ πάντων οὗτοι συνεσέφερον ναύτας εἰς τὸν ἐθνικὸν στόλον καὶ στρατιώτας εἰς τὰς Γαλλικὸν στρατὸν καὶ μ' ὅλα ταῦτα, οὐδέποτε ὑψώθησαν πέραν τῆς μετριότητος, οὐδ' ἐσώρευσαν θησαυροὺς ἀξιοσημείωτους.

Ἐν τούτοις ἡ κοινὴ γνώμη τῶν πέριξ τοῖς ἀπέδιδεν ὅτι ἐκρῦπτον τοὺς θησαυροὺς των καὶ ὅτι κατεῖχον μεγάλα πλοῦτη.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ πρόγονός τις τῶν τριῶν ἢ Βιλλωδαί, οὗς εἶδομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

τοῦ « Ἀλέκτορος ». ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἐπιστάτης μεγαλοκτήματος, ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τοῦ Σουμπίζ καὶ ἐκτεινομένου ἐκ τῆς παρραλίας, πέντε λεύγας πέραν τῆς Ἀβρῆς, ἀπὸ τοῦ ἀκροτηρίου τῆς Χέθης μέχρι τῆς πεδιάδος τῆς Λεζάρδης.

Τὸ κτήμα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ Ρόχη τοῦ Ἐκτό.

Καὶ συνέκειτο ἐκ δάσους ἐκτάσεως χιλίων πεντακοσίων ἑκταρίων, ἐκ δώδεκα σημαντικῶν ἐπαύλειων καὶ ἐκτεταμένων λαχανοκήπων καὶ λειμῶνων.

Ὁ πύργος αὐτοῦ, εὐρύχωρον οἰκοδόμημα, εἰς πολλὰ μέρη κατεστραμμένον, ὡς ἐκ τῆς παρόδου διαφόρων ἐποχῶν, μετεῖχε φρουρίου καὶ ἀρχοντικῆς ἐνδικαιτήματος.

Τρεῖς γοθτικοὶ πύργοι ἐξέχοντες, διεσώθησαν μόνοι τῆς φθορᾶς τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐκ τοῦ δώματος αὐτῶν ἐβλεπέ τις μακρόθεν ἐξ ἐνός μὲν τὰς οἰκίας τῆς Ἀβρῆς καὶ ἐξ ἄλλου τὰ φῶτα τῆς προκυμαίας, τὴν θαλάσσαν καὶ τὰς πεδιάδας τοῦ Σῶ.

Κατὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας τοῦ θέρους, ὁ ὀφθαλμὸς περιέβαλλε εἰς τῶν δωματίων τῆς Ρόχης τὸν ὠραϊότερον Νορμανδικὸν ὀρίζοντα τῆς ἐφόρου ἐκείνης πεδιάδος.

Εἰς τὴν πλοῦσιαν ἐκείνην διαμονὴν ἠδύνατο τις ν' ἀπολαμβάνῃ πάσας τὰς ἡδονὰς τοῦ ἐν ἐξοχῇ βίου. Τοῦ κυνηγίου, τῆς ἀλείας, τῶν ἐφίππων περιπάτων εἰς τὰς προαιωνίους αὐτοῦ ἀτραπούς, τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ἐναυτῶν. Καὶ ἐν τούτοις πρὸ πολλοῦ ἡ Ρόχη δὲν κατωκεῖτο ἢ μᾶλλον εἶχε κατασταθῆ ἀκατοίκητος.

Ἐνίοτε μόνον οἱ Σουμπίζ ἐπεσκεπτόντο τὰ κτήματά των.

Μετ' αὐτοὺς τὸ κτήμα περιήλθεν ἐξ ἀλλεπαλλήλων πωλήσεων, ἡ καὶ ἐκ συγγενειῶν πρὸς τὰς οἰκογενείας Βαλὸν δὲ Ρεμόντ ὁ Ἐλί, καὶ ὁ νῦν πρίγκηψ Μαυρίκιος ὁ Ἐλύ, ἐγκαθειργμένος ἐν τῷ μεγάρῳ του τῆς ὁδοῦ Λίλης, τὸ παρημέλει περισσότερον τῶν προκατόχων του.

Ἄλλ' ἂν ἤλλαζε συνεχῶς κυρίους, οἱ ἀγροκόμοι ὅμως ἔμενον πάντοτε εἰς τὴν θέσιν των.

Δικαιωνίσθησαν εἰς αὐτὴν, ὡς οἱ δικασταὶ ἢ καὶ οἱ Γερουσιασταὶ μένουσι πάντοτε ἀμετάθετοι εἰς τὰς ἐδρας των.

Ἀπὸ ἐνός καὶ ἡμισέως αἰῶνος, εἰς Βιλλωδαὶ διηθύνετο πάντοτε τὰς γαίας ταύτας καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ πραγματικοὶ κύριοι· ἡ διεύθυνσις δὲ αὐτῆ, μετέβαινε ἀνευ ἀντιλογίας εἰς τὸν πρωτότοκον πάντοτε

Ὁ πύργος ἀνῆκεν εἰς αὐτούς.

Οἱ Βιλλωδαὶ ἐτέλουν ἐκεῖ τοὺς γάμους των καὶ ἐκεῖ ἠΐξανον καὶ ἐπληθύνοντο, ὡς αἱ γλαυκὲς εἰς τὰς ὀπάς κωδωνοστασίου.

Ἐκεῖ βεβαίως καὶ ἀπέθησκον, ἀλλὰ σπανίως καὶ κατὰ μακρὰ διαστήματα, διότι ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ ὑγεεῖς, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῶν ἦτο στερεῶς προσκεκολλημένη εἰς τὸ σῶμα των.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμησε νὰ νὰ ἐπιμείνῃ. Ἡ νεάνις προὐχώρησε κατὰ τινα βήματα.

— Ἄ! εἶπεν, ἰδοὺ μία κυρία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἐνδεδυμένη ὡς αἱ ἄλλαι φορεῖ σχεδὸν τὰ φορέματα, τὰ ὁποία φοροῦν σήμερον· ἔπειτα φαίνεται ὅτι καὶ ἡ ζωγραφία δὲν εἶναι ἀρχαία. Πόσον φαίνεται καλή... Τί γλυκεῖα φυσιογνωμία! Πατέρα, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει ἐντελῶς τὸ βλέμμα σας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται στενοχωρίαν.

— Τρελλή, ἐπανελάβε μετὰ τινος φιλοσκωμοσύνης· μήπως ὅλα τὰ βλέμματα καὶ ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔχουν ὁμοιότητα μεταξὺ των. Τώρα ποῦ εἶδες ὅλας τὰς εἰκόνας, ἔλα. ἔλα ὡς πηγαίνωμεν.

Ἡ νεάνις εἶχε στρέψει τὸ πρόσωπον καὶ εὐρίσκειτο ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰκόνας τῆς τελευταίας κομήσσης Δελασέρ, ἣτις εἰκὼν τελευταίως εἶχε καλυφθῆ διὰ πέπλου, ὡς γνωρίζομεν.

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ, εἶναι ἀκόμη μία εἰκὼν ἐδῶ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

— Διατί τὴν ἔχεις λοιπὸν σκεπασμένην μὲ αὐτὸ τὸ μαῦρον καὶ παλαιὸν ὕφασμα;

— Διὰ νὰ τὴν κρύψω.

— Καὶ διατί τὴν κρύπτετε, ἀγαπητέ μου πατέρα;

— Διότι, διότι... ἐφέλλισεν ὁ κόμης εὐρεθεὶς εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀγνωστὸν τί ν' ἀπαντήσῃ, διότι ἡ ζωγραφία εἶναι κακὴ.

— Δὲν πειράζει τίποτε, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω καὶ αὐτήν.

— Ὅχι.

— Διατί, πατέρα;

— Δὲν πρέπει, δὲν δύνασαι νὰ τὴν ἴδῃς.

— Εἶναι λοιπὸν τόσον ἀσχημος;

— Ἀσχημοτάτη!

— Ἄ! Ἄλλὰ τότε, ἀγαπητέ μου πατέρα, διατί λοιπὸν ἠγόρασες τὴν ἀσχημὴν αὐτὴν εἰκόνα, σεὶ ὁ ὁποῖος ἔχετε ἰδέαν ἀπὸ ζωγραφικὴν ὡς καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, σεὶ ὁ ὁποῖος ἔχετε τόσην καλαισθησίαν καὶ εἶσθε τόσον αὐστηρός;

— Χρυσουγὴ, ἀνταπήνησεν ὁ κόμης μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας, ἥς δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ, μὲ στενοχωρεῖς μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου.

— ὦ! πατέρα μου! ὑπέλαθεν ἡ νεάνις τεθλιμμένης.

— Ἀληθῶς δὲν σκέπτεσαι ὀρθῶς... Ἐλα νὰ ἰδοῦμεν, τί σε πειράζει ἐὰν ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶναι σκεπασμένη;

— Πατέρα μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις μετὰ τινος παραφορᾶς, ὅλαι αὐταὶ αἱ εἰκόνας τὰς ὁποίας βλέπεις νομίζω ὅτι παριστανοῦν τοὺς ἐνδοξοὺς καὶ σεβαστοὺς προγόνους τῆς αὐτῆς οικογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω καὶ ἐγώ... Εἶναι καὶ αὐτὴ ἰδέα μου, πατέρα... Καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ εἰκὼν ἡ μεγαλοπρεπής, τὴν ὁποίαν οὔτε πρέπει οὔτε δύναμαι νὰ ἴδω, ἡ εἰκὼν αὐτὴ μ' ἔλκυει χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ ἐπεθύμουν...

— Ἐπεθύμεις;

— Νὰ τὴν ἀποκαλύψω, πατέρα!

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, εἶπε ζωηρῶς μετὰ τρεμούσης φωνῆς!

Ἡ νεάνις ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμόν. Εἶτα στηριζομένη ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ὡς εἶχεν ἠνωμένης ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος,

— Πατέρα, εἶπεν αἰμύλως, μίαν ἡμέραν θὰ μοῦ δεῖξῃς τὴν εἰκόνα αὐτήν, αἶ;

— Ποτέ, ποτέ! ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ μετὰ παραφορᾶς.

Καὶ δραξάμενος τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἔσυρεν αὐτήν σχεδὸν βιαίως ἐκτὸς τοῦ δωματίου,

Εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐπράξυνθη αἴφνης, προσκολλησας δ' ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Χρυσουγῆς τὰ χεῖλη του, τῇ εἶπεν ὑπομειδιῶν:

— Εἶσαι πάντοτε κακοσυνειθισμένη· σὲ ἀφῆκα νὰ ἴδῃς τὰς εἰκόνας μου, προσωπογραφίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐνδιαφερούσας, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀγοράζω, ὅταν εὔρω κατὰ τύχην κἀμμίαν, καὶ μοῦ ἀρέσει. Ἐὰν δὲ τώρα μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς εἰκόνας εἶναι σκεπασμένη, αὐτὸ συμβαίνει, διότι δὲν τὴν θεωρῶ ἀξίαν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν μικρὰν μου πινακοθήκην καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν βλέπουν. Λοιπὸν ἰδοὺ ἐξηγήθη, δὲν θὰ ὑμιλήσῃς πλέον περὶ τούτου, αἶ;

— Δὲν θὰ σὰς ὑμιλήσω πλέον, ἀπεκρίθη περιαλωγῶς ἡ Χρυσουγὴ, ταπεινώσασα τὴν κεφαλὴν.

Συνωμίλησαν μικρὸν ἔτι. ἀκολουθῶς δ' ἡ Χρυσουγὴ ἠγέρθη ὅπως ἀπέληθ.

Ὁ κόμης συνώδευσεν αὐτήν μέχρι τῆς ὁδοῦ, ὡς συνήθως ἔπραττεν, ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ γραφεῖόν του μόνον, ἀφοῦ εἶδε τὴν ἀμαξάν κατερχομένην τὴν ὁδὸν Ροσέ καὶ στρέφουσαν τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πεπινιέρης.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ νεαρὰ κυρία αὐτοῦ τῇ εἶπε:

«Δὲν θέλω νὰ μάθῃς κἀνεὶς, καὶ ἰδίᾳ ὁ πατὴρ μου, ὅτι ὑπῆγα ἀπόψε νὰ ἴδω τὴν παιδαγωγὸν μου».

Τότε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόμητος κατῆλθε τὴν ὁδὸν Ροσέ, ὡς ἂν εἰ μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πεπινιέρης, ἐστράφη ἀριστερὰ πρὸς Βατινιὸλ διὰ τῆς ὁδοῦ Ρώμης.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξά κατήρχετο τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἡ Χρυσουγὴ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Παράδοξον πρᾶγμα! Διατί λοιπὸν ἐκάλυψεν ὁ πατὴρ μου τὴν εἰκόνα ἐκείνην; διατί δὲν θέλει νὰ τὴν ἴδω;

Ἐπαυσεν ὅμως μετ' ὀλίγον ἀπασχολοῦσα αὐτήν ἡ σκέψις αὕτη, καὶ δὲν διελογίζετο

πλέον, ἀλλ' ἡ τὴν χαρὰν, ἣν ἐμῆλλε νὰ αἰσθανθῆ, βλέπουσα παλιν τὴν παιδαγωγὸν τῆς, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠρέσκετο ν' ἀποκαλῆ μαμά.

Β'

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

Ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ τετάρτου ἡ ἀμαξά ἀφίκετο εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, στασα πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 6 οἰκίας.

Ὁ Λουδοβίκος κατῆλθε τῆς ἀμαξῆς, ἠνοιξε τὴν θυρίδα, κατῆλθε δὲ καὶ ἡ Χρυσουγὴ, ἣτις ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εἶναι;

— Ναί, δεσποινίς, ἰδοὺ ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

— Εὐχαριστῶ, Λουδοβίκε.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν θυρωρὸν:

— Ἡ κυρία Δουράνδου; ἠρώτησεν.

— Ἡ κυρία Δουράνδου εἶναι εἰς τὸ δωματίον τῆς, ἀπήνησεν ἡ θυρωρὸς, διακτείνασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα καλλίτερον βεβαιῶς ἴδῃ τὴν ὠραίαν κόρην· ἠμπορεῖτε νὰ ἀναβῆτε εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἡ θύρα πρὸς τὰ δεξιὰ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ἐπιχαριτωῶς ἡ Χρυσουγὴ.

Καὶ ἐλαφρῶ τῇ βήματι, συγκρατοῦσα τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός τῆς, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς δηλωθείσης αὐτῇ θύρας δὲν ὑπῆρχε κῶδων, ἔκρουσεν ἐπ' αὐτῆς ἀμέσως δ' ἤκουσε θόρυβον μετακινήσεως ἔδρας, ἔπειτα βηματισμῶν, καὶ ἡ θύρα ἠνεώγη.

— Ἄ! ἄ! ἄ! ἐπανελάβεν ἡ κόμηςσα πνιγομένη ὑπὸ ἐκπλήξεως ἅμα καὶ χαρᾶς.

Ἄλλ' εἶχεν ἀνοίξει τοὺς βραχίονας καὶ ἡ νεάνις ἐρρίφθη εἰς αὐτοὺς ἀπαγγέλλουσα τὴν ἠδῆϊαν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ δὲν ἐπίστευε πλέον ὅτι ἠθελεν ἀκούσει: Μαμά!

Εἶτα ἐπὶ μικρὸν δὲν ἤκούετο πλέον ἄλλο τι, ἡ θύρῃς φιλημάτων.

Ἡ κόμηςσα ἔκλεισεν αὐθις τὴν θύραν καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ περιβαλλῆ διὰ τοῦ ἐνὸς βραχίονος τὸ ἀναστήμα τῆς νεάνιδος, ἔσυρεν αὐτήν πλησίον ἀνακλίντρου, ὅπερ ἀπετέλει τὸ κυριώτατον ἐπιπλὸν τοῦ δωματίου, συγχειμένου ἔκ τινος μικροῦ ἐστιατορίου, ἐπέχοντος διὰ τὴν παιδαγωγὸν συνάμα καὶ τόπον αἰθούσης.

Ἀμφοτέρα ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων, ἡ δὲ Χρυσουγὴ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα.

— Παρατηρεῖς τὰ πτωχὰ μου ἐπιπλα, τῇ εἶπεν ἡ κόμηςσα, ὑπομειδισασά πως, ἀλλ' οὔτε ὠραία οὔτε πλούσια εἶναι· κἀμνεὶ κανεὶς, ἀγαπητῇ μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ κἀμῃ, καθόσον πρέπει νὰ κανονίξῃ τὰ ἐξοδά του ἀναλόγως τῶν μέσων του. Ἐχω αὐτὸ μόνον τὸ δωματίον καὶ τὸ πλησίον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζομαι συγχρόνως καὶ ὡς κοιτῶνα. Σήμερον αἱ οἰκίαι ἐνοικιάζονται πολὺ ἀκριβᾶ, καὶ οἱ πτωχοὶ μετὰ δυσκολίας εὐρίσκουν νὰ κατοικήσουν κἀπως ἀνέτως. Περὶ ἐμοῦ δὲν πρόκειται, διότι ἡ οἰκία μου μοῦ ἀρέσει, καὶ εἶμαι ἡ-

συχος δι' αὐτό. Ἐν συγκρίσει πρὸς πολλοὺς ἄλλους εἶμαι ἐδῶ ὡς ἐν παλατίῳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν τῆς παιδαγωγοῦ ἐντὸς τῶν ὀπῶν διέκρινε δάκρυα.

— Τί ἐκάνετε πρὸ ὀλίγου ὅταν ἐκρούσα εἰς τὴν θύραν;

— Τί ἐκάμνα; ἐσκεπτόμην σέ, ἀγαπητή μου.

— Καὶ σκεπτομένη ἐμὲ ἐκλαίετε;

— Ὅχι δά, δὲν ἐκλαίον.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπω καλῶς, εἶπεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σας εἶναι κόκκινοι καὶ ἀκόμη γεμάτοι ἀπὸ δάκρυα.

— Προέρχεται αὐτὸ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ ὅτι σέ βλέπω; τὰ δάκρυα μου εἶναι δάκρυα χαρᾶς. Ἄ! δὲν ἤλπιζον τόσην εὐτυχίαν!

— Δὲν εἶναι ἀχάριστος ἡ μαθήτριά σας.

— Ὄ! τὸ ἤξεύρω, τὸ ἤξεύρω... ὅ,τι κλείει ἡ καρδιά σου εἶναι ὅλα φανερά εἰς ἐμέ. Καὶ δὲν διέπλασα ἐγὼ τὴν καρδίαν σου μὲ πᾶν ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει εἰς τὴν ἰδικὴν μου; Ὅχι, ὄχι, δὲν θά λησμονήσης ποτέ τὴν παιδαγωγόν σου, τὴν φίλην σου! ... Τὸν φόβον αὐτὸν δὲν τὸν ἔχω, καὶ εἶμαι ἡσυχος ἀπὸ σέ. Ναί, θά σκέπτεσαι πάντοτε ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἀπατώ τὸν ἐαυτόν μου; δὲν θά ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σέ βλέπω συχνά, καὶ πιθανόν νὰ μὴ ἔλθῃς πλέον ἐδῶ.

— Διατί λοιπόν;

— Διότι θά σοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃ ὁ πατήρ σου.

Ἡ νεάνις ἐταπεινώσασκε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ κόμησσα ἐπανελάθε:

— Καὶ ἤλθες σήμερον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ;

— Ναί.

— Ἦμην βεβαία. Διατί δὲν τῷ εἶπες ὅτι ἐσκέπτεσο νὰ ἔλθῃς;

— Διότι θά μ' ἔλεγεν ὄχι.

— Ναί, θ' ἀπηγόρευε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν, ἡ ὅποια μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ; τότε δέ, ἐπειδὴ ἐπεθύμεις σφόδρα νὰ μεῖ ἴδῃς, ἤλθες ἐδῶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς σου καὶ τῆς μητρὸς σου. Λοιπόν, Χρυσουγὴ, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἐν ἀθωότητι ὅτι ἐπραττες κακῶς, ἤξεύρεις τί ἐπραξες; Ὄ! ἐπρόδωκες τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ σου ἔχει πρὸς σέ, τὸν ἡπάτησες! Αὐτό, παιδί μου, νὰ μὴ τὸ κάμῃς πλέον... Ὅσω μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ χαρὰ, τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι ὅταν σέ βλέπω, δὲν τὴν θέλω, ἅς λείπῃ, διότι ἡ χαρὰ μου αὐτὴ θά προσέβαλλε τὴν ἀγνόητα τῆς ψυχῆς σου.

»Χρυσουγὴ, ὅταν ψευσθῇ τις καὶ ἀπατήσῃ ἀπαξ, ταχέως ἀποκτᾷ τὴν ὀλεθρίαν συνήθειαν τοῦ ψεύδους, τῆς προσποιήσεως, καὶ τῆς ἀπάτης, καὶ γίνεται ὑποκριτής... Ὅχι, ὄχι, μὲν ἀνταξία τοῦ ἐαυτοῦ σου, καὶ φύλαττε πάντοτε τὴν ἀγνόητα τῆς καρδίας καὶ τῶν διανοημάτων σου; θά ἦσαι δὲ πάντοτε ἡ προσφιλέ μου μαθήτρια, τὴν ὅποιαν ἐδίδαξα ν' ἀποστρέφεται τὸ ψεῦδος, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπέπνευσα τὴν φρίκην πρὸς πᾶν ὅ,τι ψευδές, ὅ,τι μυσαρὸν! Αὐρίον, ἀγαπητή μου, αὐρίον, ὅταν ἴδῃς τὸν πατέρα

σου, ζήτησον παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διότι δὲν ἔλαβες τὴν ἀδειαν διὰ νὰ ἔλθῃς, διότι ἐνήργησας ἄνευ τῆς γνώμης του».

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Χρυσουγῆς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ δακρύων.

— Ὄ! μαμά, μαμά! εἶπε μετ' ἀνεκφράστου τόνου φωνῆς.

Καὶ ἐντρεπομένη καὶ τεθλιμμένη ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κόμησσης.

— Ἀγαπητό μου παιδί, κόρη μου! ἀνέκραξεν ἡ νεαρά γυνὴ ἐκ βάθους καρδίας, τεταραγμένη καὶ περιπτυσσομένη τὴν νεάνίδα.

Εἶτα δὲ ὁ ὑπὸ πυρετώδους κατεχομένη ἐξάψεως,

— Ποῦ εἶσαι; ἐπανελάθε συντετριμμένη τῇ φωνῇ, ἐπεθύμουν τώρα ν' ἀποθάνω!

Ἡ Χρυσουγὴ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Θέλετε ν' ἀποθάνετε; διατί; ἐπανελάθεν.

Ἡ κόμησσα ἐκράτησεν ἀμέσως ἐαυτῆς καὶ μειδιάσασα μειδιάμα βεβιασμένον ἀπεκρίθη:

— Μὴ προσέχῃς, δεσποινίς, εἰς τοὺς λόγους μου, δὲν ἤξευρον τί ἔλεγον.

— Ὄ! δεσποινίς! ἀνταπήνησεν ἡ Χρυσουγὴ μετὰ τινος μομφῆς μὲ ἀποκαλεῖτε δεσποινίδα τώρα! Ἠξεύρετε ὅμως διατί ἐγὼ σας ἀποκαλῶ μαμά μου; ἐξηκολούθησε μετὰ λιγυροτάτης φωνῆς διὰ νὰ σας ἀκούω νὰ προσφέρετε τὰς λέξεις: παιδί μου, κόρη μου!... Παιδί μου, κόρη μου... δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ λέγετε αὐτό, ἀλλ' ὅταν μὲ ὀνομάζετε τοιουτοτρόπως, αἰσθάνομαι ἄγνωστον, γλυκυτάτην ἐντύπωσιν.

— Ὄ! Θεέ μου! ἔλεγε καθ' ἐαυτὴν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη, στήριζον τὸ θάρος μου, ἐνδυναμώσον με κατὰ παντός πειρασμοῦ!

— Ἀλλ' ἐννοῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ. Λοιπόν, ναί, κακῶς ἐπραξά νὰ ἔλθω νὰ σέ ἴδω, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ πατήρ μου; θά τῷ εἶπω τὸ λάθος μου καὶ βέβαια δὲν θά εὐχαριστηθῇ, θά μὲ ἐπιπλήξῃ καὶ ἐκεῖνος, ἐπειτα ὅμως θά μὲ ἐναγκαλισθῇ καὶ ὅλα θά λησμονηθοῦν. Ἀλλὰ σεῖς δὲν θά μὲ συγχωρήσετε λοιπόν;

— Ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ σέ συγχωρήσω, ἐπειδὴ χάριν μου ἐπραξες τὴν πρώτην ἐπὶ ζωῆς σου κακὴν αὐτὴν πράξιν. Περὶ τούτου σοὶ εἶπον ὅτι ἔπρεπε νὰ σοὶ εἶπω, ὥστε ἅς παύσωμεν νὰ ὀμιλοῦμεν περὶ αὐτοῦ. Πῶς ἔχει ὁ κύριος Δελώρμ;

— Ὁ πατήρ μου εἶναι καλῶς.

— Τὸν εἶδες σήμερον;

— Ναί, πρὶν ἢ ἔλθω ἐδῶ.

— Τοῦ ὀμιλήσῃς δι' ἐμέ;

— Ὅχι. Ἠξεύρετε πόσον εἶναι καλός, ἀλλ' εἶναι πολὺ παράξενος... Καθ' ἐκάστην παρατηρῶ ἀλλόκοτα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω. Διατί σας ἀπέπεμψεν, ἀφοῦ ἤμην τόσον καλὰ καὶ τόσον εὐτυχῆ; μαζὶ σας;

— Ὁ κύριος Δελώρμ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἤμην πλέον ἀναγκαία.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κάτι ἄλλο θά συμβαίνει, ἀνταπὴν-

τησεν, εἰς μάτην ὅμως ἐρωτῶ τί. Καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' εὐθὺς τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἐκφρασιν, ἡ ὅποια μ' ἐτρόμαξε, καὶ τόσον φοβοῦμαι τώρα μὴ τυχὸν τὸν δυσαρεστήσω, ὥστε δὲν τολμῶ πλέον νὰ τοῦ ὀμιλήσω διὰ σας. Ἄ! εἶναι εὐκόλον νὰ τὸν δυσαρεστήσω, χωρὶς νὰ θέλω, καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀκόμη. Νὰ σας εἶπω, αὐτὸ μού συνέβη καὶ σήμερον ἀκόμη.

— Πῶς;

— Ἐμβῆκα εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἠνοιξα σιγὰ τὴν θύραν, ὡς κάμνω πάντοτε, ὅταν θέλω νὰ παρουσιασθῶ αἴφνης.

— Καὶ αὐτὸ τὸν δυσηρέστησε!

— Ὅχι; δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἅμα εἶδα ὀλίγον ἀνοιχτὴν τὴν θύραν, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχα ἴδῃ ποτέ, ἐμβῆκα εἰς δωμάτιον, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζα ἕως τότε.

— Ἄ!

— Ἦτο ἐκεῖ.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Περιμείνατε. Μὲ ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησεν ὡς συνήθως, μάλιστα μού ἐφάνη ὅτι μ' ἐνηγαλίσθη μετὰ μεγαλειτέρας παρ' ἄλλοτε τρυφερότητος. Εἰς τὸ δωμάτιον δὲν ὑπάρχουν ἐπιπλα, τὸ ἔχει δὲ ὁ πατήρ μου διὰ νὰ ἀποθέτῃ εἰκόνας, τὰς ὅποιας ἀγοράζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡς μοὶ εἶπεν, εὐκαιρίας παρουσιαζομένης. Ὑπάρχουν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ δεκατέσσαρες ἕως δεκαπέντε εἰκόνες, αἱ ὅποια παριστῶσι μόνον προσωπογραφίας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μ' ἐνδυμασίας διαφόρων ἐποχῶν, προσωπογραφίαι, τῶν ὀπῶν ἡ ἀρχαιοτέρα μοὶ ἐφάνη ἀνερχομένη εἰς τὴν ἐποχὴν Ἐρρίκου τοῦ Δ'. Ἠρχισα νὰ ἐξετάζω μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰς εἰκόνας καὶ ἀνεγνώρισα ἐξ αὐτῶν ἕξ, τὰς ὅποιας εἶχμεν εἰς Κορδελιέρην; ἡ σύμπτωσις αὐτῇ μου διήγειρε περισσώτεραν εὐχαρίστησιν νὰ τὰς παρασηρήσω καὶ πάλιν προσεκτικῶς τὰς ἄλλας εἰκόνας δὲν ἐγνώριζα, διότι ὁ πατήρ μου τὰς ἠγόρασε κατόπιν.

— Δὲν σέ ἠμπόδισεν ὁ κύριος Δελώρμ νὰ παρατηρήσῃς τὰς εἰκόνας;

— Ὅχι, ἐνόησα ὅμως καλῶς ὅτι προετίμα νὰ μὴ τὰς παρατηρήσω. Ὅλας τὰς εἰκόνας ἐκεῖνας τὰς ἐξήτασα κατὰ σειράν τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὅτε αἴφνης εἶδον μίαν εἰκόνα, ἡ ὅποια ἦτο σκεπασμένη μὲ μαῦρον καὶ παλαιὸν ὕφασμα.

— Ἡ εἰκὼν μου, ἐσκέφθη ἡ κόμησσα τὴν διετήρησε!

— Τότε; ἠρώτησεν αὐτὴ μετὰ συγκινήσεως.

— Τότε ἐξέφρασα πρὸς τὸν πατέρα μου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὴν εἰκόνα ἐκεῖνην περιέργεια ἀθῶα, αἶ;

— Καὶ τί σοὶ εἶπεν;

— Ὅτι ἦτο ἄσχημος εἰκὼν, ὅτι τὴν ἀπέκρυπτεν ἐπίτηδες, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μού δεῖξῃ ἄσχημον εἰκόνα καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδω... Καὶ ἐπειδὴ, χωρὶς νὰ ἐπιμένω, τῷ ἐκάμνον μολαταῦτα περὶ τῆς εἰκόνας ἐκεῖνης ἐρωτήσεις αἱ ὅποια τὸν ἀνησύχουν, εἶδον ὅτι ἔγεινε κατηφῆς καὶ τὸ βλέμμα του σκυθρωπὸν, ὡς συμβαίνει πάντοτε ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὰς κακὰς στιγ-

μάς του. Ἐνόησα τότε ὅτι τὸν δυσηρέστησα, καὶ ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ ὀργισθῆ σπουδαιώς. Μ' ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ ὀωματίου καὶ εὐτυχῶς ἠσυχασεν ἀμέσως. Ὡς βλέπετε, διὰ τὸ τίποτε ἀρκεῖ νὰ δυσαρεστηθῆ ὁ πατέρας καὶ νὰ ὀργισθῆ.

— Εἰς σέ, ἀγαπητή, ἀπόκειται νὰ προσέχῃς πολὺ νὰ μὴ λέγῃς τίποτε, νὰ μὴ κάμνῃς τίποτε, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν πατέρα σου.

— Ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον του, προσέχω πολὺ. Καὶ ἔνεκα τούτου δὲν τοῦ ὠμίλησα πρὸ πολλῶν ἡμερῶν διὰ τὸν Ἄδριανόν.

— Κάμνεις καλὰ. Ὁ πατήρ σου σοὶ εἶπεν ὅτι ἐφρόντιζε περὶ τῆς εὐτυχίας σου ἔχε λοιπὸν πλήρη πεποίθησιν εἰς αὐτὸν καὶ περίμενε μὲ ὑπομονήν.

— Περιμένω! εἶπε στενάξασα ἡ νεάνις.

— Ἐγὼ, διενόηθη ἡ κόμησσα, μὴδὲν ἔχουσα πλέον νὰ ἐλπίζω, δὲν ἀναμένω πλέον τίποτε!

Ἀπὸ ὧρας καὶ ἐπέκεινα εὐρίσκοντο ἑαυτῶν καὶ οὕτε ἡ κόμησσα, οὕτε ἡ Χρυσουγὴ παρετήρησαν μετὰ πόσης ταχύτητος παρῆλθεν ὁ χρόνος.

Ἡ νύξ ἤρχιζεν ἡδὴ νὰ ἐξαπλοῦται.

Ἡ μήτηρ ἀφῆκε μύχιον στεναγμόν.

— Φεῦ! εἶπε, πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν.

— Ἀπὸ τώρα; ὑπέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Θὰ σ' ἐκρατοῦσα ἀκόμη ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν πρέπει, διότι ἐνδέχεται ν' ἀνησυχήσῃ ἡ κυρία Δελώρμ. Τώρα πότε θὰ ἰδωθῶμεν πάλιν; μόνος ὁ Θεὸς τὸ ἤξευρε!...

— Κάτι μοὶ λέγει ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ αὐτό.

Ἡ κόμησσα ἐκίνησε περιαλγῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τέλος! ἐστέναξε.

Ἀμφότερα ἠγέρθησαν καὶ τὸ τελευταῖον περιεπτύχθησαν ἀλλήλας παιδαγωγὸς καὶ μαθήτρια.

— Θὰ σέ συνοδεύσω ἕως κάτω, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Μετὰ χαρᾶς τὸ δέχομαι, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ ὀωματίου καταβάσα ἡρέμα τὴν κλίμακα.

Γ'

Ὁ ἀμαξηλάτης.

Ἐνῶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ διελέγοντο πρὸς ἀλλήλας, συνέβαινον οὐ μακρὰν αὐτῶν σκηναί, ἃς μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν.

Ἄμαξα ἀγοραία, εἰς ῥωμαλεόν ἐξευγμένη ἔππον — ὅπερ ἀρκετὰ σπάνιον — ἐνεφανίσθη ἐκ τῆς ὁδοῦ Λακροᾶ καὶ κατῆλθε τὴν ὁδὸν Λαθὺ ἐν μετρίῳ τοῦ ἵππου βαδίσματι.

Αἴφνης ἀνὴρ προέτεινε τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τῆς ἀμαξῆς.

— Ἄμαξά, στάσου! ἔκραξε.

Καὶ ἡ ἀμαξα ἔστη.

Ἡ θυρὶς ἠνοιχθῆ ἀποτόμως καὶ ὁ ἀνὴρ κατῆλθεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, φαῖδρός δ' ἔσπευσε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας

Δελώρμ, ὅστις ἀπὸ τοῦ δίφρου του καταβάς ἵστατο ὄρθιος παρὰ τὸ πεζοδρόμιον.

— Μπα, σὺ εἶσαι! ὑπέλαθεν ὁ Λουδοβίκος ἀναγνωρίσας τὸν φίλον αὐτοῦ Κωνσταν.

— Ὡς βλέπεις, φίλε μου, σήμερον ἔκαμα πολλοὺς ὁδόμεους εἰς τὴν συνοικίαν, διὰ νὰ ὑπάγω δὲ γρηγορότερα καὶ νὰ μὴ κουράζωμαι ἐνοικίασα τὸ ἀμαξί αὐτό· μὰ τὴν πίστι μου πολλαὶ φοραὶς ἐσυργιάνισα ἄλλους μὲ τὴν ἀμαξάν, ὥστε ἔχω νομίζω καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ κάμω αὐτὴν τὴν μικρὰν διασκεδάσιν. Ἀλλὰ, σὺ, Λουδοβίκε, πῶς συνέπεσε νὰ εὐρεθῆς ἐδῶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Βατινὸλ.

— Ἡ κυρία μου ἦλθε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ἄ! εἶν' ἐδῶ ἡ κυρία Δελώρμ;

— Ὅχι ἡ κυρία, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ.

— Ἀδιάφορον, ἀρκεῖ ὅτι ἐννοῶ τώρα πῶς εὐρίσκεσαι εἰς τὴν ἀπόκεντρον αὐτὴν συνοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχεσαι σήμερον πρώτην φοράν, ὡς ὑποθέτω. Ὡ! ἐὰν ἐπέριμενα νὰ ἀπαντήσω κανένα εἰς αὐτὸν τὸν ὁδόν, βέβαια δὲν ἦσο σὺ. Γιὰ πέ μου, διψᾷς:

— Ὅχι, μολονότι καὶ ἂν ἦμουν καταδιψασμένος σὰν ξηρὸ ἀπὸ τὸν ἥλιο σφογγᾶρι, θὰ βαστοῦσα τὴν δίψαν μου. Σὺ ἠξευρεῖς ὅτι, ὅταν ἔχω δουλεῖα, δὲν σαλεύω διόλου.

— Ὡ! μίαν φοράν, ὅταν κάμῃ κανεὶς ἐξαίρεσιν, δὲν γίνεται αὐτὸ συνήθεια.

— Τὸ ἠξεύρω, ἀλλὰ...

— Ἐχω μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σοῦ πληρώσω τὸ χρέος μου ἴσα-ἴσα ὑπάρχει ἐδῶ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ οἶνοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ καλὸ κρασί.

— Βλέπεις ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω, ὥστε ἂς μείνῃ διὰ μίαν ἄλλην φοράν.

— Νὰ σοῦ πῶ, εἶναι πολὺ ὦρα πού εὐρίσκεται εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι ἡ κυρία σου;

— Τώρα μόλις ἐμβῆκε, ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ; εἰμπορεῖ τώρα ὅπου εἶναι νὰ ἔλθῃ.

— Ὅταν κάμῃ κανεὶς ἐπίσκεψιν, τὸ ὀλιγώτερον πού θὰ καθῆσθαι εἶναι μισὴ ὦρα καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶναι τρεῖς φοραὶς περισσότερος ἀφ' ὅσον χρειάζεται διὰ ν' ἀδειάσωμεν μίαν καὶ δύο μπουτίλιας.

— Κ' ἔπειτα, ἀνταπήντησεν ὁ Λουδοβίκος δὲν εἰμπερῶ ν' ἀφήσω τὸ ἄλογό μου.

Τότε ὁ Κολίβρης ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Ἴστατο κάτω τοῦ δίφρου του καὶ τὴν ἀμαξάν του εἶχε τοποθετήσῃ πλησίον τοῦ πεζοδρομίου.

— Ἐὰν αὐτὸ μόνον σέ στενοχωρῇ, σύντροφε, εἶπεν, εἰμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς νὰ τραβήξῃς μιά μὲ τὸν κύριον, ἐγὼ ἐδῶ φυλαγῶ τὸ ἄλογό σου.

— Καλὰ τὸ λέγει, ὑπέλαθεν ὁ Λόρμ· ἀμαξά, θὰ σοῦ δώσω δεκαπέντε σκουῶα διὰ νὰ πιῆς μιά εἰς ὑγείαν μου.

Μολονότι τοῦ Λουδοβίκου ἡ καρτερία ἐκλονήθη μεγάλως, ἐν τούτοις προσεπαθῆσεν νὰ προβάλλῃ μίαν ἀκόμη ἔνστασιν.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἡ κυρία μου, εἶπε.

— Αἶ, ἀνταπήντησεν ὁ Κολίβρης, καὶ μὴπως τάχα δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ καὶ

καμμίαν ἀνάγκην; Ἐὰν ἡ κυρία σου ἔλθῃ, σὲ φωνάζω, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις.

Ὁ Λουδοβίκος ἠκολούθησε τὸν φίλον του Κωνσταν.

— Τέλος πάντων! ὑπέλαθεν ὁ Κολίβρης, ἐμβαλὼν τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια αὐτοῦ.

Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον.

Ὁ Λόρμ παρετήρησεν ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἐν τῷ βάθει τοῦ οἶνοπωλείου ὑπῆρχεν ὅ,τι ἠθέλε, τοῦτέστιν ἰδιαιτέρον ὀματίον.

Μία μόνη γυνή, καθημένη ὀπισθεν τοῦ γραφείου της, ἠσχολεῖτο εἰς ἐπιδιορθῶσιν ἀσπρρορούχων.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Λόρμ, διελθὼν πρὸ τοῦ γραφείου, χωρὶς νὰ σταθῇ, θὰ μᾶς δώσετε μίαν μπουτίλιαν κρασί ἀπὸ τὸ καλλίτερό σας, καὶ κάμετε γρήγορα, ἐπειδὴ εἴμεθα βικστικαί.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ ὀωματίου, ἐν ᾧ οὐδεὶς εὐρίσκετο,

— Καλὰ, ὑπέλαθε.

Καὶ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου.

Ἐκάθησαν ἐνώπιον μαρμαρίνης τραπέζης, ἀπέναντι ἀλλήλων, μετὰ μικρὸν δὲ ἡ οἶνοπώλις ἐκόμισεν αὐτοῖς τὸν ζητηθέντα οἶνον καὶ τὰ δύο ποτήρια.

— Θέλετε τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Λόρμ.

Ἡ γυνὴ ἐκπαματίσασα τὴν φιάλην ἀπέσυρθη, κλείσασα τὴν θύραν τοῦ ὀωματίου, ὃ δὲ Λόρμ ἐπλήρωσεν οἶνον τὰ ποτήρια.

— Ἄς τὸν δοκιμάσωμεν, εἶπε.

— Νὰ τὸν δοκιμάσωμεν.

— Λοιπὸν, πῶς τὸν εὐρίσκετε;

— Δὲν εἶναι καὶ ὀλοτελῶς ἄσχημος; εἶναι πραγματικῶς παλαιὸ κρασί τῆς Βουργονδίας.

— Θαρρῶ πῶς ἀπὸ κρασιᾶ νοιώθω ἀπὸ σὲ καλλίτερα· αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴν Βωζόλην.

— Καλὰ λέγεις; σ' αὐτὰ τὰ διαβολόκρασα ἀπατάται κανεὶς, ὅσον καὶ ἂν τὰ γνωρίζει καλὰ.

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, μὲ τὰ κρασιὰ τῆς Βωζόλης μιμεῖται κανεὶς ὅλα τὰ κρασιὰ τῆς Βουργονδίας. Ἐγὼ ἐγνώρισα μιά φορά τὸ μεσίτην, ὃ ὁποῖος μοῦ ἐξήγησεν ὅλα αὐτὰ. Τί λέγεις; ἐγὼ θὰ κατέβαζα αὐτὸ τὸ κρασί μὲ μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν, ἂν εἶχα κάτι τι νὰ τραγανήσω. Σὺ εἶσαι κοντὰ στὴν πόρτα, ζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν ὀλίγα παξιμαδάκια.

— Ναί, θὰ ζητήσω· θέλω μάλιστα νὰ ρίξω καὶ μιά ματιά εἰς τὸ ἄλογό μου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐξῆλθε τοῦ ὀωματίου.

Ὁ Λόρμ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐκένωσεν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ ἀμαξηλάτου, τὸ ὁποῖον εἶχε πληρώσει οἶνον, τὸ περιεχόμενον φιάλιδίου, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος ἐνεφανίσθη φέρων τὰ ὀπυρα ἐντὸς πινακίου.

— Αἶ, τὸ ἄλογό σου; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Λόρμ.

— Στέκει ἡσυχᾶ καὶ τὸ προσέχει ὁ ἀμαξηλάτης σου.

— Τότε εἴμεθα καλὰ. Κλείσε λοιπὸν τὴν

πύργων. Ἄ! τώρα, καλέ μου Λουδοβίκε, εἰς ὑγείαν μας.

Καί συγκρούσαντες τὰ ποτήρια ἔπιον.

Ἐντὸς τετάρτου ἢ φιάλη ἐκενώθη.

— Θὰ ὑπάγω νὰ φέρω ἀκόμη μίαν, εἶπεν ὁ Λόρυ.

— Ὅχι, ὄχι, φθάνει, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ βραδύγλωσσίας· αὐτὸ τὸ κρασί κτυπᾷ στὸ κεφάλι δυνατὰ.

— Ἀλήθεια, εἶναι καλὸ, ζεσταίνει.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σαλεύσω τὴν γλώσσάν μου.

— Χωρατεύεις!

— Παράξενο πρᾶγμα· τὸ κεφάλι μου ζαλιζεται, μὰ τὴν ἀλήθεια, νομίζει κανεὶς πῶς εἶμαι μεθυσμένος!

— Ἐλα δά, μὲ τρεῖς καὶ μὲ τέσσαρες μποτίλιαις διὰ τοὺς δύο μας δὲν ἐφοβήθηκός ποτέ.

— Νόστιμο πρᾶγμα, ἐφέλλισεν ὁ Λουδοβίκος κινούμενος. Ἄ! ἀλλὰ τί ἔχω λοιπόν; τ' αὐτιά μου βούζουν καὶ θαμβοῦν τὰ μάτια μου...

Καὶ ἀφοῦ ἔφερε πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου, εἶπε πάλιν:

— Νόστιμο εἶναι αὐτό, νόστιμο!

Μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιωπὴν.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι δὲν θέλω πλέον! ἀνέκραξεν.

Ἦδη ἡ κεφαλὴ του ἐζαλιζέτο, ὁ δὲ ὕπνος κατελάμβανεν αὐτὸν ἰσχυρῶς· προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλὰ κατέπεσε βαρῦς ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

Τότε ἐπληξε σφοδρῶς καὶ ἐπανειλημμένως τὸ στῆθος· εἶτα δὲ ὑπερμέτρως ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πρὸς τὸν Λόρυ ἀποταθίς, τῷ εἶπε μετὰ δυσκολίας,

— Φίλε, βοήθησέ με νὰ σηκωθῶ· πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἀμαξάν μου· δὲν πρέπει νὰ μὲ περιμένῃ ἡ δεσποινίς.

— Στάσου ὀλίγον, ἀπεκρίθη ὁ συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ· ὑπάγω νὰ ἰδῶ ἂν ἡ κυρία σου ἦναι ἀκόμη εἰς τὸ ἴσιτι.

Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὁ Λόρυ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Κολίβρης ἦτο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

— Πόσα σοῦ χρεωστοῦμεν, κυρία; ἠρώτησε τὴν οἰνοπώλιδα.

— Τρία ἡμισυ φράγκα, κύριε.

— Καὶ πληρώσας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωματίον.

Τὸ ναρκωτικὸν ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα του.

Ὁ Λουδοβίκος ἔχων κρεμαμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκοιμάτο ὕπνον βαθύν.

Ὁ Λόρυ ἔλαβεν ἐπιδεξίως τὸν μετ' οἰκισμῶν πῖλον, ὃν ἐφόρεσεν, ἀπεξέδυσεν τὸν Λουδοβίκον τοῦ μανδύου αὐτοῦ, δι' οὗ περιεκάλυψε τοὺς ὤμους. εἶτα δ' ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, οὐτινος ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, καὶ εἶτα τοῦ οἰνοπωλείου, λέγων πρὸς τὴν οἰνοπώλιδα ἀπομιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ ἀμαξηλάτου:

— Ὁ σύντροφός μου θὰ ἐξέληθ' ἐντὸς ὀλίγου· γράφει καὶ μὴ τὸν ἐνοχλήσετε.

Οὕτω μετημαρμένους ὁ Λόρυ εἰς ἀμα-

ξηλάτην ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Λουδοβίκου πλησίον τῆς ἀμαξῆς τούτου.

— Τὸ κατώρθωσα, εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Κολίβρη.

— Μπράβο!

— Φθάνει τώρα νὰ μὴ μᾶς ἀργήσῃ τὸ περιστέρι.

— Τὰ πράγματα πηγαίνουν τόσον καλά, ὥστε θὰ ἐπιτύχωμεν.

— Στάσου δά, ποτὲ δὲν γοδαίρει κανεὶς πρὶν νὰ σφάξῃ· ἀνέβα εἰς τὸ ἀμαξὶ διὰ νὰ ἦσαι ἔτοιμος εἰς ὅλα.

Καὶ ὁ Κολίβρης ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς.

Παρήλθον δέκα λεπτὰ ἐν ἀγκυαῖς τῶν δύο ἐταίρων.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 6 οἰκίας δύο γυναῖκες, τὴν μίαν τῶν ὁποίων ὁ Λόρυ ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν Χρυσουγὴν.

Ἡ κόμησσα συνώδευσε τὴν νεάνίδα μέχρι τῆς ἀμαξῆς.

Ἀτυχῶς οὐδεμία αὐτῶν παρετήρησε τὸν ψευδαμαξηλάτην, διότι μεθ' ὅλην τὴν προσοχὴν τούτου εἰς τὸ ν' ἀποκρύπτῃ τὸ πρόσωπον θ' ἀνεγνώριζον βεβαίως ὅτι δὲν ἦτο ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ ψευδαμαξηλάτης ἦνοιξε μετὰ σπουδῆς τὴν θυρίδα, ἡ δὲ νεάνις ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς.

Ὁ Λόρυ κλείσας πάλιν τὴν θυρίδα ἀνέβη ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ λαθὼν τὰ ἦνια διὰ γεγυμνασμένης χειρός, ἐκροτάλισεν, ὡς ὁ Λουδοβίκος, τὴν γλώσσαν, καὶ ὁ ἵππος ἀνεχώρησε μὲ βιάσιμα ταχύ.

Ὅτε ἡ ἀμαξά ἐγένετο ἄφαντος, ἡ κόμησσα ἀνέβη λυπηρῶς εἰς τὸ δωματίον τῆς ἧτο ἔστενοχωρημένη καὶ ἀνήσυχος, ἐνόμιζε δὲ ὅτι προηστάνετο ἀπροσπτόν τι δυστύχημα.

Ἡ ἀμαξά στρίψασα τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Δαθύ, κατήλθεν ὡς τάχιστα τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κουεντίου, ἀκολουθημένη ἀπωτέρω ὑπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ Κολίβρη.

Μετὰ μικρὸν αἱ δύο ἀμαξαι ἐτράπησαν τὴν ὁδὸν Σαμπιονέ, ἠκολούθησαν ἀκολουθῶς τὴν ὁδὸν Βελλιάρ μέχρι τοῦ βουλευθάρτου Ὁρνάνου καὶ ἐξῆλθον τῶν Παρισίων ἀπὸ τῆς πύλης Κλινανκούρ.

Κατὰ τὸ διάστημα τούτου ὁ Λουδοβίκος ἐκοιμάτο λησμονηθείς καὶ ὑπὸ τῆς οἰνοπώλιδος.

Εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον αὐτῆς εἶχον εἰσέλθει πολλοί, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ πῶσι τὸ ποτὸν αὐτοῦ ἕκαστος ἐπὶ ποδός.

Καὶ ἔπειτα, ἐγγιζούσης τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, πολλαὶ τῆς συνοικίας γυναῖκες ἦλθον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἵν' ἀγοράσωσιν ἐκχάστη τὸν διὰ τὸ γεῦμα τῆς οἰκογενείας ἀπαιτούμενον οἶνον.

Παρήλθον ἐπέκεινα τῆς ὥρας χρονικὸν διάστημα. φρ' ὅτου ὁ Λόρυ ἐξῆλθε τοῦ οἰνοπωλείου.

Δύο θαμῶνες τῆς θειάς Λολότας— οὕτως ἐκαλετο ἡ οἰνοπώλις— εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἵνα πῶσιν ὡς συνήθως ἐν ποτήριον βερμουτίου.

— Εἶναι κανεὶς εἰς τὸ δωματίον, θειά Λολότα; ἠρώτησεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Εἰς τὸ δωματίον, ὑπέλαβε, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ· μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤξεύρω.

Καὶ διορθοῦσα τ' ἀνωτέρω:

— Καὶ ὅμως δὲν τὸν εἶδα νὰ βγῇ, εἶπε. Ἄ! δά, νὰ μὴ ἔχη τάχα στὸν νοῦ του νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ;

Καὶ διεθυνθεῖσα εἰς τὸ δωματίον εὔρε τὸν Λουδοβίκον ρογχαζόντα.

— Νά τα! ὁ κατεργάρας ἀπεκοιμήθη, εἶπε. Κύριε, κύριε, ἔξυπνα! Ἄ! δά, μήπως ἦλθες διὰ νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ; Ἐλα, ἔξυπνα γρήγορα, ἐξηκολούθησε φωνήσασα ἰσχυρότερον. Νὰ μὴ ἐνόμισες τάχα ὅτι εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι σου;

Ὁ Λουδοβίκος ἐξηκολούθει νὰ ρογχαζῇ.

— Νά ένας, ὁ ὁποῖος κοιμάται βαρεῖα, εἰμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, ἐπανέλαβε.

Καὶ κύψασα ἐφώνησεν εἰς τὸ οὖς τοῦ κοιμωμένου:

— Ἐλα γρήγορα, ἔξυπνα, ἦλθεν ἡ γυναϊκά σου!

Ὁ ἀμαξηλάτης οὐδὲ ἐκινήθη κἄν.

— ὦ! αὐτὸ ἐγένετο παραπολύ, ἐξηκολούθησεν ἡ θειά Λολότα ἐκπληκτος, διότι οὐδὲν ἀποτέλεσμα εἶχον οἱ λόγοι τῆς.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ αἱ λέξει: «ἦλθεν ἡ γυναϊκά σου!» ἀντήχουν ὡς σάλπιγξ τῆς τελευταίας κρίσεως.

Ἡ οἰνοπώλις ἀποκαμουῖσα νὰ φωνάζῃ τὸν κοιμωμένον καὶ νὰ κραυγάζῃ εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κινήσῃ, καὶ τοῦτο ἐπράξε μετὰ δυνάμεως.

Τὸ ἀδρανὲς σῶμα τοῦ ἀμαξηλάτου ἔβαινε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὴν διδομένην αὐτῷ ὄθησιν, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἐκινεῖτο ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ἂν εἶ ἦτο σχεδὸν ἀποκεκομμένη.

Τρεῖς ἡ θειά Λολότα κατὰ συνέχειαν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σταθῇ εἰς ἰσοροπίαν, ἀλλ' εὐθύς ὡς ἀπέσῦρε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἡ κεφαλὴ κατέπιπτε βαρέως μὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ οἰνοπώλις ἤρχισε νὰ πτοῦται σπουδαίως.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι νόστιμο, ὑπέλαβεν.

Οἱ δύο θαμῶνες ἐπλησίασαν ἐκεῖ καὶ παρετήρησαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πῆσταις ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντ' ἑξήκοντα φραγκῶν 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντ' φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευθ.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

« Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρσίτου, δραχ. . . . 2. « Μάρτυς ἡ Λαυρεντία » μυσ. Ἀ. Δευνέρυ, δραχ. 2,50. « Μεγάλῃ Περιουσίᾳ » μυσ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75. « Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων » μυσ. Α. Δουμά, δρ. . 5. « Ὁ Πλοίαρχος Κορκαρὰν » μυσ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30. « Ροβίνοσ Χοὸδ ὁ Ἐυπατρίδης » μυσ. Α. Δουμά, δρ. 1,25. « Ὁ Ροκαμβόλ » μυσ. Πονσὸν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων, ἐκάστου εἰς τόμους διηρημένου : « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τόμ. 3. « Ἄθλοι Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τόμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου » τόμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηννησμένου ». « Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ροκαμβόλ » τόμ. 3. « Οἱ Νεοὶ Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ ὅλον τόμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρος ἢ σειρὰ δρ. . . 40. « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκατομμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόμητος Μοντεχρήστου » καὶ « Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου » τόμ. 3, δραχ. 4. « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνεκδοτα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. . . . 4. « Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων » μυσ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. 10. « Μαρκόφ ὁ Μαλουίνος » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λου-Ρονὰν » τόμ. 2, δρ. 3,50. « Ὁ Πυροσθέσης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀποφραμισθεῖσα Κόρη », τόμ. 2, δρ. 3,50. « Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μυσ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.

« Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί » μυσ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτά 80. « Νάθαν ὁ Σοφὸς » ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρήργων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1,25. « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μυσ. Πῶλ δὲ Κόκκ, δρ. 1. « Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ. . . . 5. « Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5. « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυσ. Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ. 4. « Οἱ Ἄθλιοι » Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἄδελ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13. « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2 δρ. 5. « Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μυσιστ. Βίκτωρος Οὐγκῶ μετὰφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2. « Αἱ Κατηραμένοι τῶν Παρισίων » μυσιστ. Ἰουλίου Μαρῦ, τόμ. 2, δραχ. 3. Δράματα Βίκτωρος Οὐγκῶ : « Μαρία Τυβορίς » δρ. . . 1. « Ἀγγελος Παταίου » δρ. 1. « Ἐρνάνης » δραχ. 1. « Βυογράβοι » δραχ. . . . 1. « Ροῦ Βλὰς » δραχ. . . . 1. « Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετὰφρασιν Σουλ. Ραμποπούλου, δραχ. 1,75. « Ἐν Ἄγωνίᾳ » μυσιστ. Ἰουλίου Μαρῦ, τόμ. 3, δρ. 2. « Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μυσιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. 2,50. « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μυσ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. . 3. « Ἡ Ἀρτοπώλις » μυσιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5. « Ὁ Χονδροκέφαλος » μυσ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. . 1,50. « Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως » μυσ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 7, δραχ. 6. « Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Λονδίνου » μυσ. Π. Ζακκὶν τόμ. 2, δρ. 250. « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' εἰκόνων : « Ἡ Ἀνυμφος Μήτηρ » μυσ. Α. Ματτιῦ δραχ. 2,30.

« Ἐλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἄσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. 1,50. « Ὁ Σαῖφ Ζουλιάζαν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 175. « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρῶνος » καὶ συνέχεια : « Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης » μυσ. Ι. Φ. Σμιθ, τόμ. 2, δραχ. 3. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυσιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 4, δραχ. 4. « Ὁ Γοῦς Μάννεριχ » μυσ. Οὐάιτερ Σκῶτ δραχ. . 2. « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκαίου, ἄδελος δρ. 2,50 χρυσόδετος δραχ. 4. « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου δραχ. 150. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυσ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 120. « Ἡ Ἀθηγαγία » μυσ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 5, δρ. 5. « Ὁ Ἰατρός Ραμῶν » μυσ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50. « Ἡ Μοδιτροῦλες » μυσ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30. « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50. « Ἡ Μεγάλῃ Ἰζα » μυσ. Ἀλεξίου Μπουθιὲ δρ. 2,50. « Ὁ Εὐγενὴς Ἐρως » μυσ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. . . . 2. « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μυσ. Ἰουλ. Μαρῦ δρ. 2,50. « Ὁ Λυκογιάννης » μυσ. Αἰμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. . 4. « Ἡ Ματθίδη » μυσ. Εὐγενίου Σῦη μετὰφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 5. « Μιχαὴλ Στραγκιῶφ » μυσ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. . 1,50. « Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ » μυσ. Μείν Ρεῖδ δρ. . . . 130. « Ἡ Μεγάλῃ Καρδία » μυσ. Π. δ' Αἰγρεμὸν τόμ. 4, δρ. 5. « Ἡ Σὺζουκος τοῦ Νεκροῦ » μυσ. Α. Μπουθιὲ δρ. 2,75. « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσὲ » μυσ. Α. Δελπί δρ. 1,25. « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ, μετὰφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2,50. « Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρβαρὰ ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ. . 6. « Τὰ Μυστήρια τῶν Φραυμασόνων » ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Table with 4 columns: Station, Class, Price, and Station. Rows include Πειραιεὺς, Ἀθήναι, Κόρινθος, Ἀκράτα, Αἴγιον, Πάτραι, Λεγαίνᾳ, Πύργος, Ὀλύμπια.

Table with 4 columns: Station, Class, Price, and Station. Rows include Κόρινθος, Ἄργος, Ναύπλιον, Τρίπολις.

Table with 4 columns: Station, Class, Price, and Station. Rows include Καβάσιλα, Βαρβολομ., Κυλλήνη, Λουτρὰ.

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοίχια καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παραδόσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδας ἢ κορασία. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39. Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελιῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πόλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Advertisement for Hebe's Hair Restorer. Includes the brand name 'Hebe's Hair Restorer' and 'Hebe's Hair Restorer' in large stylized letters. Text describes the product's benefits for hair.

Advertisement for ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΠΟΥΔΡΑ. Text describes the product as a high-quality powder for ladies, available in boxes for 1 drachma.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος οἰκειῶν ὑδρολογικῆς, κρυσταλλολογικῆς καὶ ἀγχειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλόπολεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του. Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μετ' ἀνὰ κίονα καὶ ἀράχην καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφθασαν ἀλεξίνεμα χρησθηγία δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὀρισιμίαι.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμασιῶν παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελος δρ. 3, 50, χρυσὸδ. 4, 50.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορία ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταληγόντος δι' οἰκονομικῶν ἐργασιῶν, εἰς εὐθηνότατην τιμήν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.